

A cím nélküli lány

Hogyan lesz valaki cím nélküli? Hát úgy, hogy el kell bújni. Valaki miatt, de valójában önmaga elől. A nevem Desiré. Jelentése vágy. De mi is az? A tűz? Ami hajt előre, hülyébbnél-hülyébb helyzetekbe? Esetemben igen. Mert lakik bennem egy Petőfi, ha akarom, ha nem: „Szabadság, szerelem, e kettő kell nekem”. Csak úgy vettem észre, ez a kettő nem jár együtt világunkban.

Hol kezdődött ez a címnélküli állapot? Erre próbálok rájönni éppen.

Mindenképpen egy májusi napon ért véget valami. Vagyis minden összeomlott, amiben addig hittem. Amikor kiszállt a rendőrautóból a két fiatal rendőr, már tudtam: Annyi az addigi életemnek.

Csalódás, az örület szélén lejtett tánc, hirtelen eltűnés, hiába, a név kötelez.

Mégis, most, három hónappal később, amint épp megborzolja körülöttem az erdőt az első hideg őszi szél, egy káprázatnak tűnik az egész.

Menjünk most vissza az időben, úgy öt évvel korábbra. Illetve...talán már a születésemkor magamhoz hívtam ezt az egészet.

Összeért akkor tér és idő végtelensége, hisz ahogy én belélegeztem az életet, valaki akkor lehelte ki azt magából. Hahh, de tényleg amúgy. Hogy ki, azt majd időben megtudjátok.

Kislánykoromban és később is, hol feltündököltem, hol elszürkültem, néha komolyan nem tudván, vajon létezem-e egyáltalán. Erre kerestem bizonyítékot egyre kétségbeesettebben. Most már tudom. De a verseim elégték és Francois-t elfújta a szél. Hisz egy ilyen történetben szerepelnie kell egy Francois-nak, aki álmatag szemű és fojtott szenvedély árad egész lényéből (hogy a fene ott ette volna meg a szép szemével együtt). És kénytelen vagyok beismerni, szerettem a tűzzel játszani, hisz ez éltetett. Személyleírásom a rendőrségi jelentések alapján: sötétbarna, félhosszú haj, fekete szemek, közepes, vékony testalkat.

Belső megélésem ezzel kapcsolatban, hogy sokáig nekem teljesen magas volt, miért kapják el a tekintetüket az emberek, ha észreveszem, hogy bámulnak. Egyáltalán azt se értettem, mi a frászt bámulnak rajtam. Aztán végül teljes naivitásomban egyszer megkérdeztem erről néhány barátomat, akik próbáltak arról meggyőzni, hogy mert jól nézek ki. Hát jó. Emellett jól ki is nevettek. Szóval teljesen nem győztek meg.

Desiré-nek tényleg fogalma sem volt arról, mit vált ki az emberekből. A tekintetével ígézet, ha akart, ha nem s máskor saját sötétsége tükröződött benne, ami úgy hatott, mint valami méreg. Egyesek egyre többet akartak belőle és Desiré-t hét lakat alatt őrizték volna, mások egy kósza pillantásától is messzire menekültek. És aztán belenéztem a szemébe én is...

Ezért élek inkább egy cím nélküli házban. Egy történetbe óhatatlanul mindenki azt lát bele, ami az ő filtere. A valóság átszüremlik rajta és így alakul át saját igazságunkká. Hisz hol van az igazság? Fátyolon innen, tapasztalaton túl. Minden életté változik és halállá.

De most inkább kimegyek a konyhába és felteszem főni a kotyogóst. Jobb mint arra figyelni, hogy a fejem is fő, mert el vagyok maradva a számlák befizetésével már jó néhány hónapja. Sajnos lényegesebb mennem arra, amit súg a szél. Így kezdődött ez a történet.

Szóval kimegyek a ház elé, kezemben a gőzölgő kávé és nézem a felszálló őszi ködöt. Egy sóhajjal nyugtázom, hogy fát kell hasogatni estére, ha nem akarok megfagyni. Pesre, magamnak választottam ezt a helyet, de most akkor is túlzás ez az éles ellentét ami köztem és a 21. század között keletkezett. Bár végül is a fahasogatás éppen jó lesz terápiás gyakorlatnak. Valahogy muszáj túltennem magam Francois-n. Távolabb az erdőben mintha felnevetett volna egy madár. Hülye kárörvendő madár, kinek gyurgyalag a neved!

Akkor hajrá, menjünk bele rendesen: Fájdalmasan gyönyörű tekintet, ezt neked! Csatakiáltás gyűjtőshoz, végülis, így is lehet.

Egy hosszabb utazásom alkalmával találkoztam vele olyan váratlanul, mint ahogy egy nyári zápor képes végigsöpörni a fullasztó hőséget enyhítendő. Bár az a fajta feszültség mintha tényleg ott lógott volna a levegőben, amikor felszálltam a buszra. Átverekedtem magam a széksorok közt, így utólag igencsak túlpakolt hátizsákommal és egy megkönnyebbült sóhajjal lerogytam az ülésre, emlékszem, legalább öt percre küzdöttem a csomagom elhelyezésével a szokásosan túl szűkre szabott polcon. Egyébként ezt miért csinálják a tervezők? Még soha nem utaztak buszon nagy csomaggal? Na, mindegy.

Épp csak fűjtam egyet, amikor hirtelen el is akadt a lélegzetem: Megláttam valakit, aki bajba fogja sodorni. A fejemben konkrétan vészvillogók kapcsolak be szirénázva, még magam elé is suttoztam annyit, hogy „Ajajj.” Valamit biztosan megéreztem már az első pillantással, és azt az időtlen végtelenséget, amit később átéltünk ketten.

Felszálltam a buszra és remélem, biccentettem legalább egyet Desiré felé. Sokáig nem néztünk egymásra. Desiré éppen egy verset írt, de feltűnt, hogy csak bámulja az előtte heverő lapot és ez már percek óta így lehetett. Oldalra fordította hát a fejét és kinézett az ablakon, merőn figyelve a visszafelé elsuhanó fákat. Eszébe jutott, hogy megint csak úticélja van, szállása még nincs – mint utóbb bevallotta, ahogy azt is, hogy kicsit utálta magát ezért a fatalista hozzáállásért abban a pillanatban. Később elmagyarázta azt az elméletét (amit én nagyon édesnek találtam), miszerint tudni lehet, mikor jön el az idő, amikor már érdemes szállást keresni és addig a momentumig

úgysem találjuk meg a megfelelőt. „Sokévnnyi utazás dekantált bölcsessége ez, úgy hallgasd!” - tette még hozzá és tudom, még rám is kacsintott, ami által teljesen elveszettnek nyilvánítottam magam. Visszatérve a buszra, feltűnt, bizony a szeme sarkából vizslat engem. Ettől felbátorodtam és megszólítottam.

- Nagyon szép, amit írsz... - gyatra húzás volt, tudom.

- Te beleolvastál a füzetembe?- képedt el és rám emelte könnyes tekintetét, amitől némileg meghökkentem. Valójában nagyon. Könnyes is, szóval mi a csudán agyalt eddig és olyan mélysötét, nagy szemek néztek rám, amik beleláttak az én sötétségembe.

- Elnézést, de ahogy arra néztem, már fel is fogtam a leírtakat.- szabadkozta, majd mentésként még hozzátettem:

- Igen, elolvastam. Egyébként Francois vagyok. Téged hogy hívnak?

Szerintem ekkor Desiré eltűnődött, mondjon-e egy másik nevet, amiről nem az jut egyből az ember eszébe, hogy szenvedéllyel fűtse fel a hideg éjszakákat.

- Desiré-nek hívnak. - adta meg magát az igazságnak. Érződött a hangjában valami ösztönös védekezés, ahogy ezt kimondta. Ettől csodálkozva néztem rá.

- Na, a szüleid ezt jól megálmodták neked! - mondtam vigyorogva.

- Az biztos...- mosolyodott el a név viselője kínjában.

Megállt a levegőben a fejsze a kezemben, majd tompán lekoppant az éle és csak néztem, ahogy a fahasáb egyben maradva legurul a farönkről.

Minden erő kifutott a karomból, összeroskadtam és zokogni kezdtem. Rám tört az összes elhagyottságom, csalódottságom, elemi erővel. Máskor nem hagyom és figyelmeztetem magam, hogy nem hajthatok a drámakirálynő címre, de most végre engedtem...Sírtam, mert olyan volt, mintha az életem függne ettől már és lehet, úgy is volt.

Francois és vele együtt a francia riviéra mára már mind köddé váltak. Csak az az átkozott mélabú maradt az egészből, ami minden francia sanzon sajátja. Így jobb híján tekertem egy cigit és elmerengve rágyújtottam.

Éreztem magamban az ellenállást a helyzet kibontakozásának csírájában. Nem akartam belemenni és nevetni a fiú viccein, mert sejteni véltem, veszélyes vizekre keveredek újra. Csakhogy ellenállhatatlan vágyat éreztem arra, hogy meséljek Francois-nak az utazásomról és mindenféle kalandomról. És azon is kaptam magam, hogy máris egy színes-szagos történetet szövök, hol felkacagva, hol elkomorodva és Francois nagy érdeklődéssel hallgatott, ami titkon jólesett. Fürkésző tekintettel figyelt, mintha arra próbált volna rájönni, mennyi elhallgatás van e történet mögött.

Történeteink mind összekapcsolódnak egy végtelen történetté, míg rá nem ébredünk, mi mozgatta őket. Szövevényesek és kibogozhatatlanok mindaddig, amíg magunkat is belegubancoljuk. Ahogy a cicák is játszanak a fonalgombolyaggal.

Hú, ez de jó gondolat! Pillanat, csak gyorsan beszaladok a házba, hogy leírjam!

Amúgy, ez tartja bennem a lelket, eg olykor álmatlanul is ez tart: a megállíthatatlan gondolatfolyam, ami végtelenül hömpölyög bennem.

Nahát, ez már megint milyen füzet? Valami régebbi. És miket írtam bele? Olykor komolyan, nagyon rácsodálkozom egy-egy írásomra, mert mintha a saját jövőmet írtam volna meg, ami azóta már mind múlttá fakult.

In that void
that dark hole
I see fragments
of my soul
buried deep down
I digged them out
Now I scream and shout
- Release -

Burning flame
gives me light and warmth
Fire, cleanse me
Fire, purify me
Fire, transform me
Transmute everything
what has to be
Aches, pains and sorrow
Fake dreams and desires
So nothing else remains
only pure love
- Burn -

Darkness and light
dance.

- Live -

A legfőbb baj, hogy képtelen vagyok megszerezni ezt a hömpölygést. Vagy legalább mederbe terelni. Így ahogy egy festőnél a félkész vázlatok és képek összevisszasága fogadja a belépőket, nálam a befejezésre váró történetek és gondolatfoszlányok, verstöredékek kuszaságát találhatná meg az idelátogató. Tessék, csak tessék! Életem darabkái, kilóra eladók. Jaj, túlzásokba esem.